

НЯХАЙ НАДЗЕЯ ГАРЫЦЬ У СЭРЦЫ

Кожны з нас мае ў сваім сэрцы надзею, якая вядзе нас ў будучыню. Надзею, якая робіць нас шчаслівымі, натхнёнымі і выклікае ўсмешку. І для кожнага яна мае сваё асаблівае месца ў жыцці. Адзін лічыць надзеі нечым легкаважным, думае, што мары і надзеі – не справа для дарослага сур’ёзнага чалавека, а другі знаходзіць у гэтым сэнс жыцця. Але з якой мэтай большасць стараецца стаць дарослым і што хоча знайсці ў гэтым жыцці? Усе некуды бягуць, спяшаюцца. Але навошта, калі яны забылі пра сваю мэту? У нашы дні усё болей людзей здраджвае сваім марам. І толькі трэцяя частка ўсяго чалавецтва можа пахваліцца тым, што яна здолела прайсці ўсе нягоды, цяжкасці, каб спраўдзіць задуманае.

Чаму такое здараецца? Чаму чалавек не б’ецца да канца за тое, што яму цікава, што робіць яго шчаслівым? Калі задаць гэтыя пытанні, то большасць з нас моўчкі апусціць вочы, не ведаючы, што сказаць. Бо гаварыць пра свае мары ў сто разоў лягчэй, чым штосьці зрабіць для іх здзяйснення. І ў кожнага ёсць апраўданні: некаторыя хацелі б болей пастаць, некаторыя хацелі б увесь час праводзіць з сябрамі. Кожны з іх атрымае тое, што напрацаваў.

Чамусьці, калі першы раз не атрымліваецца, людзі складаюць рукі. На маю думку, усе нашы “падзенні” павінны рабіць нас больш дужымі, мы павінны вучыцца на памылках, якія мы зрабілі, і не паўтараць іх.

У жыцці ўсё мае значэнне. Калі вызначыш для сябе прыярытэт, то трэба імкнуцца да адкрыццяў і здзяйсненняў. Бо салодкі смак поспеху і перамог! Дасягнуўшы новага, мы зноў пачынаем марыць – ідзём наперад.

На мой погляд, чалавек, нават пасталеўшы, усё роўна будзе помніць сваю юначую мару. Без мары няма сэнсу ў тым, што ты робіш. Жыццё, калі ты здрадзіў мары, нельга лічыць сапраўдным жыццём.

Трэба верыць, што лепшае наперадзе. Кожны год мы маем новы шанс у дасягненні нашай мэты, трэба толькі крыху пастарацца – і кожны з нас здзейсніць жаданае, тую мару, што зробіць яго шчаслівым.

“Загляне сонца і ў наша ваконца”...